

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4125/2019
16.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранислава Видицки, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе Нови Сад, Дежурне службе, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2621/19 од 02.09.2019. године, у седници одржаној 16.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2621/19 од 02.09.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2621/19 од 02.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 251/2018 од 20.05.2019. године, исправљеном решењем истог суда од 07.08.2019. године, у првом ставу изреке, утврђено је да је тужба тужиоца у делу који се односи на исплату разлике између исплаћеног и припадајућег додатка на плату за рад у сменама за период од 26.01.2015. до 26.01.2018. године, повучена. У другом ставу изреке, одбијен је приговор стварне и месне ненадлежности суда. У трећем ставу изреке, тужбени захтев је усвојен. У четвртом ставу изреке, обавезана је тужена да тужиоцу, за период од 26.01.2015. до 26.01.2018. године, исплати: износ од 288,43 динара на име разлике између исплаћеног дела трошкова превоза и цене појединачне карте за време присутности на раду, а највише до висине месечне претплатне карте, са означеном каматом; законску затезну камату на главни дуг који износи 223,44 динара, почев од 06.02.2019. године до исплате и износ од 2.123,72 динара, на име законске затезне камате за доцњу на исплаћени износ на име путних трошкова на дан вештачења. У петом ставу изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 76.800,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. У шестом ставу изреке, одбијен је захтев тужиоца за ослобађање од обавезе плаћања судских такси у овом спору.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2621/19 од 02.09.2019. године, жалба тужене је делимично усвојена и преиначено решење о трошковима парничног поступка садржано у првостепеној пресуди, тако да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка, док је у усвајајућем делу одлуке и у делу којим је одбијен приговор стварне и месне ненадлежности жалба тужене одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против одлуке о трошковима поступка садржане у другостепеној пресуди, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбе члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. става 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права, а према ставу 2. истог члана испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије оцењује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер се ревизијом побија одлука о трошковима поступка, чији се обрачун врши појединачно у свакој парници и представља чињенично питање сваког конкретног спора. Стога је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Према одредбама члана 28. ЗПП, за утврђивање права на изјављивање ревизије меродавна је само вредност предмета спора главног тужбеног захтева, а камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

У конкретном случају, ревизија је изјављена против решења другостепеног суда којим је правноснажно одлучено о трошковима поступка.

Будући да трошкови поступка не чине главни захтев, већ представљају споредно потраживање, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић